

Fra arkivet: 1988

PUBLISERT 3. august 2018

Psykologers fremtid

Jo mer vi generer viten om psykologiske virkninger av, så vel som årsaker til samfunnsproblemene, jo mindre sannsynlig er det at psykologer vil tilbringe store deler av sin arbeidsuke på inngående psykoterapier med enkeltindivider. Psykologer vil bruke større deler av sin tid på forebygging enn på behandling, på service overfor organisasjoner, organisere seg på nye måter, inngå mer i samarbeid med medisin enn psykiatri.

Psykologer behandler i stadig større grad mennesker uten psykiatriske diagnoser. Psykologi vil måtte utvikle andre tiltaksprogrammer som selvhjelpsgrupper, kriseintervensjoner, gruppeprogrammer overfor livsproblemer skapt av samfunnsendringene og forbeholde psykoterapi til individer som vanskelig lar seg hjelpe med andre midler.

Selvstendig praksis blant psykologer vil nok øke, men vil utvikle et bredere servicetilbud, fra generell praksis til automatisert evaluering, daghjem for utsatte barn, helsepsykologi, som stress- og smertemestring, stimuleringsprogrammer for eldre og industrikonsultasjon for å nevne noen. Sannsynligvis vil flere slå seg sammen i grupper som tilsammen kan utgjøre et bredt tilbud. Psykologer vil i økende grad hjelpe folk med å utvikle og opprettholde sunn livsstil som forebygger sykdom som må behandles medisinsk, f. eks. røyking og fedme. Psykologer vil bli stadig mer trukket inn i arbeid med høyrisk sykdommer som bedres med psykologiske tiltak, med overholdelse av medikamentelle regimer, og generell helseatferd. Psykologer vil gå inn i utvikling av programmer for å øke eldres livskvalitet.

Psykologi vil selv ta teknologien i bruk og utvikle EDB-programmer for rutinearbeid, testing og diagnostisk evaluering, generering av databaser for programevaluering og utvikling av programmer basert på terapeutiske prinsipper. Psykologer vil måtte bruke mer tid i fremtiden på å vurdere kostnadene av sin virksomhet og dens effektivitet.

Denne sannsynlig endrete profesjonelle scene må følges opp av forskning. En profesjon kan bare rettferdiggjøre sin praksis ved at den er forskningsbasert. Det er tegn også hos oss til en del ukritisk praksis finner sted ettersom profesjonen ekspanderer. Det er nødvendig med videreutvikling av etiske regler både for praksis og for forskning, og forskning på etikkopfatning.

Fra Anna Louise von der Lippes artikkel «Klinisk forskning i 1980-årene», i supplement nr. 4, 1988

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 8, 2018, side 678